

REPUBLIKA E KOSOVËS / REPUBLIKA KOSOVA

Ac.nr.796/20

GJYKATA E APELIT E KOSOVËS NË PRISHTINË, në kolegjin e përbërë nga gjyqtarët Halide Reka, kryetare e kolegjit, Nora Bllaca Dula dhe Ylber Shurdhiqi, anëtarë, në çështjen juridike kontestimore të paditësit F.B., nga Prishtina, të cilin sipas autorizimit e përfaqëson Xh.K., avokat nga Prishtina, kundër të paditurës Kompania e Sigurimeve “S...” sh.a në Prishtinë, të cilën sipas autorizimit e përfaqëson A.G., jurist, për kompensimin e dëmit, duke vendosur sipas ankesës së të paditurës, të paraqitur kundër Aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Prishtinë, Departamenti i Përgjithshëm, C.nr.2235/14 të datës 19.06.2019, në seancën e kolegjit të mbajtur me datë 12.03.2024, mori këtë:

A K T G J Y K I M

I. REFUZOHET si e pabazuar ankesa e të paditurës Kompania e Sigurimeve “S...”, sh.a në Prishtinë, ndërsa Aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Prishtinë, Departamenti i Përgjithshëm, C.nr.2235/14 të datës 19.06.2019, në pikën I (një) dhe III (tre) të dispozitivit VËRTETOHET.

II. Aktgjykimi i ankimuar në pikën II (dy) të dispozitivit mbetet i pashqyrtuar.

A r s y e t i m

Gjykata e shkallës së parë, me aktgjykimin e ankimuar C.nr.2235/14 të datës 19.06.2019, në pikën I (një) të dispozitivit e ka miratuar pjesërisht kërkesëpadinë e paditësit F.B., nga Prishtina dhe e ka detyruar të paditurën Kompania e Sigurimeve “S...”, sh.a në Prishtinë, që paditësit në emër të kompensimit të dëmit jo material dhe material të pësuar si pasojë e aksidentit të trafikut i cili ka ndodh me datën 22.12.2013, t’ia paguaj dhe atë:

-për dhembje trupore fizike shumën prej 1,700.00 euro,

- për frikën e përjetuar shumën prej 1,500.00 euro,

-në emër të ushqimit të përforcuar shumën prej 126 euro

-për ndihmën dhe kujdesin e huaj shumën prej 112 euro

Të gjitha me kamatë prej 8%, duke iu llogaritur nga data 19.06.2019 e marrjes së këtij aktgjykimi e deri në paguarjen definitive.

Në pikën II (dy) të dispozitivit e ka refuzuar pjesën tjetër të kërkesëpadisë së paditësit mbi shumat e gjykuara dhe atë: për dhembje trupore fizike mbi shumën 1.700 euro deri në 2.100 euro, për përjetimin e frikës mbi shumën 1.500 euro deri në 2.900 euro, për ushqimin e përforcuar mbi shumën 126 euro deri në 300 euro dhe për ndihmën dhe kujdesin e huaj mbi shumën 112 euro deri në 450 euro, si dhe e ka refuzuar në tërësi kërkesën e padisë me të cilën paditësi ka kërkuar që në emër të rehabilitimit fiziko-terapeutik t'ia paguaj shumën prej 900 euro.

Në pikën III (tre) e ka detyruar të paditurën Kompania e Sigurimeve "S...", sh.a në Prishtinë që paditësit shumat e gjykuara në pikën I të dispozitivit të aktgjykimit si dhe shpenzimet e procedurës në shumën prej 634.00 euro, t'ia paguaj në afat prej 15 ditësh nga dita e marrjes së aktgjykimit në dorëzim nën kërcënim të përmbarimit forcërisht.

Kundër këtij aktgjykimi, në afat ligjor ka paraqitur ankesë e paditura, duke e atakuar të njëjtin për shkak të shkeljes së dispozitave të procedurës kontestimore, konstatimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe zbatimit të gabuar të së drejtës materiale me propozim që aktgjykimi i goditur të priset dhe çështja t'i kthehet në rigjykim gjykatës së shkallës së parë në bazë të nenit 195 pika c të LPK-së.

Gjykata e Apelit të Kosovës si gjykatë e shkallës së dytë, pas vlerësimit të pretendimeve ankimore lidhur me aktgjykimin e atakuar dhe komplet shkresave të lëndës, në mbështetje të dispozitës së nenit 194 dhe 195 të Ligjit për Procedurën Kontestimore (LPK), ka gjetur se:

Ankesa e të paditurës është e pa bazuar.

Nga shkresat e lëndës rezulton se paditësi me datë 11.08.2014, në gjykatën e shkallës së parë përmes të autorizuarit të tij ka ushtruar padi kundër të paditurës Kompania e Sigurimeve "S...", në Prishtinë, për kompensimin e dëmit sipas autopërgjegjësive, të shkaktuar në aksidentin e komunikacionit të datës 22.12.2013, me arsyet sikurse në padi.

Gjykata duke vepruar sipas padisë dhe kërkesëpadisë së paditësit, pas shqyrtimit dhe administrimit të provave të paraqitura nga palët ndërgjyqëse si dhe vlerësimit të të gjitha shkresave tjera të lëndës, ka nxjerrë aktgjykimin e atakuar C.nr.2235/14 të datës 19.06.2019, me të cilin e ka aprovuar pjesërisht si të bazuar kërkesëpadinë e paditësit, duke vendosur më decidivisht si në dispozitiv të aktgjykimit të atakuar.

Në arsyetim të aktgjykimit të atakuar gjykata ka theksuar se nga provat e administruara dhe deklaratimet e palëve ndërgjyqëse ka vërtetuar faktin se baza juridike e kërkesëpadisë nuk është kontestuese, ndërsa për vërtetimin e lartësisë së dëmit të shkaktuar sipas propozimit të palëve, është bërë nxjerrja e provës me ekspertizë të lëmisë mjekësore nga ekspertët mjekësor Dr.Xh.S., ortoped – traumatolog dhe Dr.V.R.B., - psikiatër, sipas të cilëve paditësi si pasojë e aksidentit ka pësuar lëndime të rënda trupore- ndrydhje të qafës, krahurit dhe belit, të manifestuara me dhimbje fizike të intensitetit posaçërisht të rëndë të cilat kanë zgjatur 15 minuta, dhembje të intensitetit të rëndë të cilat kanë zgjatur për 24 orë, nga momenti i aksidentit deri në veprimin e terapisë kundër dhimbjeve; dhimbje të intensitetit të mesëm në kohëzgjatje prej 14 ditësh për rikuperimin e organizimit për shkak të dhimbjeve të lehta të boshtit kurrizor dhe dhimbje të intensitetit të ulët-të cilat janë prezente kohë pas kohe, sidomos me ndryshimin e kushteve klimatike në pjesën e regjionit të belit, mpirjes së muskulaturës së kërcinjëve. Ka konstatuar se paditësi gjatë shërimit ka pasur nevojë për ndihmë dhe kujdesin e huaj për 14 ditë dhe për ushqim të përforcuar në kohëzgjatje prej 21 ditë. Dr.V.B.R., psikiatër në ekspertizën e dhënë ka konstatuar se paditësi ka përjetuar frikë primare në formë të frikës nga vdekja e shfaqur prej momentit të dëgjimit të frenimit, goditjes nga automjeti e deri te ndalja përfundimtare; frikë sekondare të intensitetit të lartë në kohëzgjatje prej 48 orësh si pasojë e reaksionit ndaj stresit pas traumës, e cila është përcjellë me reagime emocionale, ankth dhe shqetësim dhe ka kaluar në frikë sekondare të intensitetit të mesëm e cila ka zgjatur për 4 javë e shoqëruar me pasojat e aksidentit, konsulta dhe trajtime mjekësore, me mbajtje të imobilizimit të qafës si dhe brengosje për ecurinë dhe suksesin e trajtimit që gjendja të përballohet dhe të përmirësohet si dhe ka pasur frikë të intensitetit të ulët e cila ka zgjatë për një vit, e manifestuar me ankth, frikë gjatë pjesëmarrjes në komunikacion si dhe gjatë përjetimeve të dhimbjeve trupore. Gjykata e shkallës së parë ekspertizave mjekësore në tërësi ua fali besimin pasi të njejtat janë punuar në mënyrë profesionale dhe janë mjaftueshëm të argumentuara.

Në fund ka shtuar se nga provat e administruara dhe nga gjendja e vërtetuar faktike është vërtetuar se e paditura mban përgjegjësi për dëmin e shkaktuar paditësit dhe se e njëjta është e obliguar mbi bazën e auto përgjegjësisë që t'ia kompensoj dëmin, në kuptim të dispozitave të nenit 136, 137, 159, 169 dhe 183 të LMD-së.

Për pjesën e refuzuar të kërkesëpadisë gjykata ka arsyetuar se përtej shumës së gjykuar vlerat e kërkuara nga paditësi janë vlerësuar si tepër të larta dhe se shumat e kërkuara nga paditësi përtej shumave të gjykuara janë mbi vlerën reale të dëmit të pësuar, ndërsa kërkesën për kompensimin e dëmit për rehabilitim fizioterapeutik e ka refuzuar për arsye se pala paditëse nuk ka prezentuar ndonjë një provë për ta argumentuar dhe provuar këtë formë të dëmit.

Gjykata e Apelit nisur nga kjo gjendje e çështjes vlerëson se qëndrimi dhe përfundimi juridik i gjykatës së shkallës së parë është i drejtë dhe i ligjshëm, pasi që aktgjykimi i atakuar nuk është i përfshirë në shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore nga neni 182 paragrafi 2, pika (b), (g),(j), (k) dhe (m) e LPK-së dhe e drejta materiale është zbatuar në mënyrë të drejtë për të cilat shkaqe Gjykata e Apelit kujdeset sipas detyrës zyrtare në kuptim të dispozitës së nenit 194 të LPK-së.

Pretendimi ankimor i të paditurës se aktgjykimi i ankimuar është përfshirë me shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore, sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit është pretendim tërësisht i paqëndrueshëm, për faktin se një pretendim i tillë nga e paditura është dhënë në mënyrë të gjeneralizuar duke mos precizuar dhe konkretizuar se cilat dispozita janë shkelur dhe ku konsiston shkelja e pretenduar.

Sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit nuk qëndron pretendimi ankimor i të paditurës se aktgjykimi i ankimuar është i përfshirë në konstatimin e gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, ngase Gjykata e Apelit konstaton se gjykata e shkallës së parë në mënyrë të drejtë dhe të plotë e ka vërtetuar gjendjen faktike, me provat e administruara, ku baza juridike e kërkesëpadisë nuk ka qenë kontestuese, ndërsa lidhur me lartësinë e dëmit i ka administruar të gjitha provat si ekspertizat mjekësore nga lëmi i ortopedisë dhe psikiatrisë, të cilat në mënyrë të qartë dhe precize kanë sqaruar për të gjitha kategoritë e dëmit, natyrën dhe llojin e lëndimeve, intensitetin dhe kohëzgjatjen e dhimbjeve dhe frikës, nevojën për ndihmë të huaj dhe ushqim të përforcuar, të cilat ekspertiza i ka vlerësuar edhe kjo gjykatë si profesionale dhe në përputhje me provat shkresore.

Gjykata e Apelit vlerëson se gjykata e shkallës së parë në përputhje me gjendjen faktike të konstatuar, duke marrë në konsideratë natyrën e lëndimeve trupore të cilat i ka pësuar paditësi në aksidentin e ndodhur, e duke marrë për bazë edhe rrethanat tjera që ndikojnë në përcaktimin e lartësisë së kompensimit si intensitetin dhe kohëzgjatjen e dhimbjeve fizike dhe intensitetin, kohëzgjatjen dhe mënyrën e manifestimit të frikës, të cilat i ka pësuar paditësi në aksidentin e ndodhur, rezulton se shumica e gjykuar e paditësit në emër të dëmit jo material për këto kategori të dëmit është në përputhje të plotë me qëllimin e kompensimit. Për këto kategori të dëmit jo material gjykata e shkallës së parë del të ketë vendosur në mënyrë të ekuilibruar në mes të shumës së gjykuar dhe natyrës së lëndimeve përkatësisht dëmit që ka pësuar paditësi, duke siguruar që kompensimi i gjykuar të jetë satisfaksion për paditësin duke shmangur qëllimet tjera materiale (lukrative) që mund të bien ndesh me qëllimin e satisfaksionit në raste të tilla.

Kjo gjykatë e ka vërtetuar aktgjykimin e ankimuar edhe në pjesën e gjykuar përkitazi me kompensimin e dëmit material në emër të ushqimit të përforcuar dhe ndihmës së personit të tretë, pasi sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit shumica e gjykuara nga gjykata e shkallës së parë, janë në përputhje me dëmin material i cili i është shkaktuar paditësit, pasi që në bazë të mendimit profesional të dhënë nga ekspertët mjekësor është konstatuar se paditësi F.B., ka pasur nevojë për ndihmë të huaj në kohëzgjatje prej 14 ditësh, ndërsa për ushqim të përforcuar në kohëzgjatje prej 21 ditësh.

Nën rrethanën e tillë kjo ka rezultuar me humbje materiale për paditësin pa marrë parasysh faktin se përkujdesjen ndaj tij ka mundur ta ushtrojë familjar apo edhe person tjetër jashtë familjes së tij, i cili me kompensim është angazhuar që të përkujdeset për të njëjtin gjatë periudhës sa ka pasur nevojë për ndihmë të personit të tretë. Humbje materiale paditësi ka pasur edhe sa i përket ushqimit të përforcuar, me çka kur merret parasysh natyra e lëndimeve trupore të cilat i ka pësuar, cili lloji i ushqimit shtesë përveç ushqimit të zakonshëm çdo ditë i është nevojitur, koston e

çmimeve ushqimore në Kosovë dhe praktikën e gjertanishme të gjykatave të Kosovës rreth kompensimit për këtë lloji dëmi, kësaj gjykate i ka rezultuar se shumata e gjykuara për këto kategori të dëmit material, kanë mbështetje në ligj por edhe në praktikën e gjertanishme gjyqësore.

Gjendja faktike e konstatuar nga gjykata e shkallës së parë është në harmoni me të drejtën materiale për përgjegjësinë e të paditurës për ta kompensuar dëmin, e cila rrjedh nga dispozitat e nenit 136 të Ligjit mbi Marrëdhëniet e Detyrimeve (Ligji nr. 04/L-077) me të cilin shprehimisht parashihet: 1) “ *Kush i shkaktonte tjetrit dëm ka për detyrë ta kompensojë, përveç nëse vërtetohet se dëmi është shkaktuar pa fajin e tij*”; nenit 140 që përcakton se: “ *Fajësia ekziston kur dëmtuesi e ka shkaktuar dëmin me dashje ose nga pakujdesia*”; dispozitën e nenit 159 par.1 që parasheh se: “ *Në rast aksidenti të shkaktuar nga mjete motorik në lëvizje që është shkaktuar vetëm për faj të një zotëruesi zbatohen rregullat për përgjegjësinë në bazë të fajit*”, dispozitën e nenit 183 të të njëjtit ligj me të cilin përcaktohet se :1). “ *Për dhembjet e pësuar fizike, për dhembjet e pësuar shpirtërore për shkak të zvogëlimit të aktivitetit jetësor, të shëmtimit, të cenimit të autoritetit, të nderit, të lirive ose të të drejtave të personalitetit, të vdekjes së personit të afërm, si dhe frikës, gjykata, po të konstatojë se rrethanat e rastit sidomos intensiteti i dhembjeve dhe i frikës dhe zgjatja e tyre e arsyetojnë këtë, do të gjykojë shpërblimin e drejtë në të holla, pavarësisht nga shpërblimi i dëmit material si dhe nga mungesa e dëmit material.* 2). *Me rastin e vendosjes për kërkesën për shpërblimin e dëmit jo material, si dhe për lartësinë e shpërblimit të tij, gjykata do të kujdeset për rëndësinë e cenimit të së mirës dhe të qëllimit të cilit i shërben ky shpërblim, por edhe për atë, se me të mos të favorizohen synimet që nuk janë në pajtim me natyrën e saj dhe me qëllimin shoqëror*”. Me dispozitën e nenit 169 të të njëjtit ligj përcaktohet se: 1). *Personi përgjegjës ka për detyrë ta rivendosë gjendjen e cila ka qenë para se të shkaktohet dëmi.* 2). *Në qoftë se rivendosja e gjendjes së mëparshme nuk e mënjanon plotësisht dëmin, personi përgjegjës ka për detyrë që për pjesën tjetër të dëmit të japë shpërblimin në të holla.* 3). *Kur rivendosja e gjendjes së mëparshme nuk është e mundur, apo kur gjykata konsideron se nuk është e domosdoshme që këtë ta bëjë personi përgjegjës, gjykata do të caktojë që ai t`ia paguajë të dëmtuarit shumën përkatëse në të holla në emër të shpërblimit të dëmit.* 4). *Gjykata do t`i gjykojë të dëmtuarit shpërblimin në të holla kur ai këtë e kërkon, me përjashtim kur rrethanat e rastit konkret e arsyetojnë rivendosjen e gjendjes së mëparshme.*

Në kuptim të dispozitave të sipërcituara e duke u mbështetur në fakte përcaktuese të provuara me mjete provuese të besueshme raporte mjekësore dhe ekspertiza përkatëse për lartësinë e dëmit të shkaktuar (meqë baza e kërkesëpadisë nuk ishte kontestuese) , rezulton se gjykata e shkallës së parë ka marr vendim të drejtë dhe të ligjshëm kur ka vendosur si në dispozitiv të aktgjykimit të ankimuar.

Gjykata e shkallës së parë drejtë ka vendosur edhe për kamatën e gjykuar, pasi që kamata del të jetë vendosur në përputhje të plotë me dispozitën e ligjit material të nenit 382 të LMD-së, pra kamata është përcaktuar në përputhshmëri me këtë dispozitë ligjore.

I drejtë del të jetë vendimi mbi shpenzimet e procedurës i cili është në përputhje me dispozitën e nenit 452 të LPK-së dhe sa i përket lartësisë është në harmoni me tarifën e Odës së Avokatëve dhe tarifën për shpenzime gjyqësore, andaj rrjedhimisht edhe pretendimi ankimor i të paditurës për zbatim të gabuar të së drejtës materiale përkitazi me shpenzimet e procedurës është i pa bazuar.

Gjykata e Apelit me rastin e vendosjes i vlerësoi edhe të gjitha pretendimet e tjera ankimore, mirëpo të njëjtat pretendime nuk ishin me ndikim për një vendim ndryshe për çka edhe vendosi si në dispozitiv të këtij aktgjykimi.

Aktgjykimi i ankimuar në pikën III të dispozitivit nuk është shqyrtuar nga ana e Gjykatës së Apelit për shkak se në bazë të thënieve nga ankesa kjo gjykatë ka konstatuar se aktgjykimi i ankimuar nuk është goditur në këtë pjesë.

Nga arsyet e paraqitura më lart e në pajtim me dispozitën e nenit 194, 195 paragrafi 1 pika (d), lidhur me nenin 200 të LPK-së, u vendos si në dispozitiv të këtij aktgjykimi.

GJYKATA E APELIT E KOSOVËS NË PRISHTINË

Ac.nr.796/20 më datë 12.03.2024.

Kryetarja e kolegjit
Halide Reka d.v,